

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 29 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Dariusz Plewczyński

Protokolant: Agata Trawka

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2019 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej w W.

przeciwko Towarzystwu (...) spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej Towarzystwa (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz powódki (...) spółki akcyjnej w W. kwotę 7431,53 zł (siedem tysięcy czterysta trzydzieści jeden zł pięćdziesiąt trzy gr) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2220 zł (dwa tysiące dwieście dwadzieścia zł) tytułem zwrotu kosztów procesu.

XI GC 160/18

UZASADNIENIE

Sprawa rozpoznana w postępowaniu „zwykłym”

W dniu 1 grudnia 2017 r. powódka (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wniosła przeciwko pozwanemu Towarzystwu (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. pozew o zapłatę 8 663,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 8 048,67 zł liczonymi od 25 listopada 2016 r. do dnia zapłaty i od kwoty 615 zł od dnia 1 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty, a także złożyła wniosek o zasądzenie kosztów postępowania sądowego.

W uzasadnieniu swego żądania powódka wskazała, iż w wyniku kolizji drogowej uszkodzony został samochód marki V. o numerze rejestracyjnym (...), należący do poszkodowanego A. D., a sprawca wypadku był ubezpieczony u pozwanego. Strona pozwana przyznała odszkodowanie w wysokości 2295,36 zł. Powódka zleciła oszacowanie wysokości szkody i określiła różnicę należną do wypłaty od pozwanej na kwotę 8048,76 zł. Nadto powódka poniosła koszty zlecenia prywatnej opinii w kwocie 615 zł. Strona powodowa wskazała także, iż na podstawie umowy cesji nabyła wierzycelność z tytułu odszkodowania za szkodę rzeczową w przedmiotowym pojeździe.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 14 grudnia 2017 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż kwota przyznanego odszkodowania ustalona w oparciu o sporządzony przez pozwanego kosztorys zaspokaja roszczenie poszkodowanego, a strona powodowa nie wykazała w należyty sposób wyższej kwoty. Nadto strona pozwana zakwestionowała żądanie zwrotu kosztów sporządzenia opinii prywatnej w wysokości 615 zł.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 października 2016 r. w N. doszło do zdarzenia, w wyniku którego został uszkodzony przez psa samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowany przez H. D.. Właściciel psa posiadał polisę ubezpieczeniową od odpowiedzialności cywilnej w Towarzystwie (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.. Uszkodzony samochód stanowił własność A. D.. Szkoda została zgłoszona pozwanej w dniu 8 listopada 2016 r. jako ubezpieczycielowi sprawcy szkody.

Niesporne nadto dowód:

- oświadczenie – k. 19
- dokumenty z akt szkody – płyta CD k. 51
- zeznania świadka A. D. – k. 86-87
- zeznania świadka H. D. – k. 87-88

W dniu 17 listopada 2016 r. Towarzystwo (...) sporządziło kalkulację naprawy nr (...) -01, na podstawie której koszty naprawy zostały ustalone na kwotę 2 295,36 zł brutto.

Dowód:

- kalkulacja naprawy, k. 20-26

W dniu 6 września 2017 r. Towarzystwo (...) przyznało poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 2 295,36 zł brutto.

Dowód:

- decyzja – k. 17

Dnia 19 września 2017 r. A. D. (cedent) zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością (cesjonariusz) umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której cedent przelał na cesjonariusza prawa do odszkodowania przysługujące mu w związku ze szkodą komunikacyjną nr (...) -01 z dnia 25 października 2016 r., w samochodzie marki V. o numerze rejestracyjnym (...). Za zbycie wierzytelności A. D. otrzymał wynagrodzenie.

W dniu 1 października 2017 r.. (...) z siedzibą w W. (Cedent) zawarł z (...) spółką akcyjną w W. (Cesjonariusz) umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której cedent przelał na rzecz cesjonariusza prawa do odszkodowania przysługujące mu w związku ze szkodą komunikacyjną nr (...) -01 z dnia 25 października 2016 r., w samochodzie marki V. o numerze rejestracyjnym (...). Zbycie wierzytelności nastąpiło odpłatnie.

Towarzystwo (...) zostało zawiadomione o zawieranych umowach przelewu wierzytelności.

Dowód:

- umowa przelewu wierzytelności z dn. 1.10.2017 r. – k. 10

- zawiadomienie – k. 11
- pełnomocnictwo – k. 12
- umowa cesji z dn. 9.09.2017 r. – k. 13
- zawiadomienie – k. 14
- załącznik nr 1 do umowy z 19 września 2017r- k.78
- załącznik nr 1 do umowy z 1 października 2017r- k.79
- oświadczenie k. 80
- zeznania świadka H. D. – k. 87-88

W dniu 22 października 2017 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. sporządziła kalkulację naprawy nr (...)PW na podstawie której koszty naprawy pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...) ustaliła na kwotę 10 344,03 zł brutto i dokonała oceny techniczno – ekonomicznej zaistniałej szkody.

Dnia 16 listopada 2017 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wystawiła (...) spółce akcyjnej w W. fakturę (...) na kwotę 615 zł tytułem wykonania kalkulacji szkody.

Dowód:

- kalkulacja nr (...)PW k. 27-32
- opinia (...) – k. 33-36
- faktura – k. 37;

Szkoda z dnia 25 października 2016 r. została naprawiona w prywatnym serwisie. H. D. przekazał pojazd znajomemu, a on odstawił je do warsztatu. Po naprawie pojazd został sprzedany.

Dowód:

- zeznania świadka H. D. – k. 87-88

Koszt naprawy pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) po szkodzie z dnia 25 października 2016 r. z użyciem wyłącznie oryginalnych części zamiennych pochodzących od producenta pojazdu wynosił 10088,50 zł brutto.

Koszt naprawy ww. pojazdu z użyciem do naprawy dostępnych ówczesznie alternatywnych części zamiennych o jakości (...) wynosił 9 726,89 zł brutto.

Biorąc pod uwagę wiek pojazdu na dzień szkody wynoszący prawie 6 lat, ale też znaczny przebieg wynoszący 300000 km, zasadnym było użycie w procesie naprawy części jakości (...).

Średnia rynkowa wartość pojazdu przez zdarzeniem stanowiła kwotę 29 200 zł brutto. Wartość pojazdu po szkodzie wynosiła 22 100 zł brutto. Koszt naprawy był prawie trzykrotnie niższy, a więc naprawa pojazdu była ekonomicznie uzasadniona.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego W. S. – k. 95-112, 134-134v

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest uzasadnione w części.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowi art. 822 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w §1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż właściciel psa z udziałem którego doszło do uszkodzenia pojazdu należącego do poszkodowanego ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. Nabycie wierzytelności przez powoda, nie było kwestionowane przez pozwaną na etapie postępowania likwidacyjnego, ani w toku procesu. Potwierdzają je także złożone umowy cesji wraz z załącznikami i oświadczeniem.

Powód w pozwie domaga się zapłaty dalszych kosztów z tytułu odszkodowania uznając, że wypłacona przez pozwaną kwota 2295,36zł brutto była niewystarczająca do naprawienia szkody.

Spór dotyczy więc nie zasady odpowiedzialności pozwanej ale wysokości odszkodowania.

W dotychczasowych judykatach podkreślano wielokrotnie, że uznanie wydatków związanych z naprawą pojazdu za element szkody musi być oceniane indywidualnie w realiach każdej konkretnej sprawy. Przy ustaleniu wysokości odszkodowania z tego tytułu stosować należy metodę dyferencyjną, zgodnie z którą za szkodę poczytać należy różnicę między stanem majątku poszkodowanego, który powstał po wystąpieniu zdarzenia sprawczego a hipotetycznym stanem jaki istniałby, gdyby do zdarzenia tego nie doszło. Ustalenie odszkodowania w omawianym zakresie wymaga przede wszystkim udowodnienia przez poszkodowanego wysokości szkody.

Jednocześnie w myśl art. 361 §1 k.c. jedynie w sytuacji gdy koszty poniesione na naprawę pojazdu będą kwalifikowały się jako normalne (zwykłe) następstwa zdarzenia sprawczego, uznać je można będzie za składnik (element) szkody w przedstawionym wyżej rozumieniu.

Podkreśla się, że na wierzycielu (poszkodowanym) spoczywa obowiązek zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów wywodzony z regulacji art. 354 §2 k.c., 362 k.c. i 826 §1 k.c.). Zatem szkody nie będzie stanowił każdy wydatek poniesiony celem naprawy, a jedynie taki, który w realiach konkretnej sprawy zostanie uznany w świetle powołanych przepisów za niezbędny i celowy dla zapobieżenia szkodzie .

Reasumując - o zakwalifikowaniu wydatku związanego z naprawą pojazdu jako szkody decydować muszą realia konkretnej sprawy, w tym zwłaszcza celowość poniesionych kosztów i ich uzasadnienie ekonomiczne.

Szkoda powstaje w chwili uszkodzenia pojazdu, na co wielokrotnie zwracał uwagę Sąd Najwyższy. Obowiązek naprawienia szkody nie jest zależny od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle zamierzał dokonać takiej naprawy w przyszłości. Jeżeli poszkodowany zbył wierzytelność odszkodowawczą, to bez znaczenia są dalsze czynności dotyczące pojazdu. Stanowisko, że szkoda wyraża się hipotetycznymi kosztami naprawy, mimo sprzedaży pojazdu zostało ostatnio wyrażone w wyrokach Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2018r (sygn.. akt II CNP 32/17) oraz z dnia 12 kwietnia 2018r (sygn.. II CNP 41/17), w których stwierdzono niezgodność orzeczenia sądu niższej instancji z prawem. Natomiast, że istotny jest profesjonalny koszt naprawy na prawidłowych częściach, wskazano w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018r (sygn.. II CNP 43/17).

Mając na uwadze powyższe Sąd ustalił uzasadnione koszty naprawy w oparciu o dowód z opinii biegłego.

Biegły określił koszty przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody na kwotę 9726,89zł brutto wyliczoną z uwzględnieniem części o jakości (...) wskazując, że użycie takich części pozwalało na pełne przywrócenie pojazdu

do stanu sprzed szkody pod względem funkcjonalnym technicznym i estetycznym. Wydając opinię biegły uwzględnił stosunkowo niski wiek pojazdu ale i znaczny przebieg. Biegły uzasadnił wysokość przyjętych cen. Wyjaśnił przy tym, że części Q to części oryginalne ale nie sygnowane znakiem producenta.

Na to, że nie zawsze szkoda musi się wyrażać w kosztach naprawy przy użyciu części nowych oryginalnych wskazał m.in. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia siedmiu sędziów z dnia 20 czerwca 2012r sygn.. akt III CZP 85/11. W ocenie Sądu, z uwagi na wyżej przedstawione okoliczności, w niniejszej sprawie brak jest podstaw do wyliczenia kosztów naprawy przy użyciu wyłącznie części oryginalnych sygnowanych logo producenta pojazdu, jak domaga się powód.

Nie są zasadne zarzuty pozwanej zawarte w piśmie z 14 grudnia 2018r.

Na wstępie wskazać należy, że sama treść tego pisma jest niezrozumiała. Mowa jest w nim o jakiejś weryfikacji kosztorysu na etapie realizacji odwołania, w sytuacji gdy w sprzeciwie, ani na etapie późniejszym żadnych twierdzeń poza wypłatą kwoty 2295,36zł nie było. Przywoływany jest rabat dotyczący marki M. w sytuacji, gdyż uszkodzony był (...). Mowa też jest o klauzuli informacyjnej, ale nie jest wiadomym kiedy i w jakiej formie ją przesłano. Same twierdzenia o rzekomych rabatach są spóźnione. Nie były podnoszone w sprzeciwie, ani na rozprawie, co uniemożliwiło wyjaśnienie tej kwestii w czasie przesłuchania świadka. Niezależnie od tego wskazać należy, że proces naprawczy i wyliczenia proponowane przez pozwaną na etapie postępowania likwidacyjnego nie były prawidłowe i odbiegały od naprawy przedstawionej przez biegłego bynajmniej nie tylko z uwagi na rzekome rabaty. Na rozprawie biegły wskazał m.in. na przyjęcie przez pozwaną zupełnie innej kategorii części. Ewentualne rabaty miałyby zaś miejsce jedynie przy pełnej akceptacji przez poszkodowanego części wskazanych w kalkulacji. Jeżeli więc, zgodnie z opinią biegłego, naprawa według kalkulacji nie pozwalała na przywrócenie poprzedniego stanu, to brak jest podstaw do uwzględnienia rabatu. Odrębną kwestią, która również przemawia przeciwko uwzględnieniu rabatów, jest sposób zakomunikowania poszkodowanemu o możliwości ich uzyskania. Informacja w tym przedmiocie powinna być jednoznaczna i wyraźnie wyodrębniona, a sposób jej przekazania poszkodowanemu udokumentowany. Zapisy małym drukiem w kosztorysie nie są wystarczające. Mając wiedzę, że należy takich zapisów poszukiwać, bądź doświadczenie z analiz kosztorysów faktycznie można je dostrzec. Dla przeciętnego odbiorcy informacje takie umieszczone w ramach wielu stron wydruku w zasadzie są niedostrzegalne.

W zaistniałej sytuacji uzasadniony koszt naprawy wskazany przez biegłego to 9726,89zł brutto. Pozwana dotychczas wypłaciła kwotę 2295,36zł. Tym samym powództwo jest uzasadnione w zakresie kwoty 7431,53zł brutto. Rozliczenie w kwocie brutto nie jest sporne między stronami (poszkodowany nie był przedsiębiorcą). Odsetki od tej kwoty przyznano na podstawie 817 k.c. od dnia 9 grudnia 2016r. (szkodę zgłoszono 8 listopada 2016r).

Żądanie pozwu uznano za nieuzasadnione co do kwoty 615zł tytułem sporządzonej kalkulacji naprawy. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z 18 maja 2014 r. (III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117), odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. Każdorazowo należy więc ocenić, czy w danej sprawie poniesienie tego wydatku było obiektywnie konieczne. Obowiązek wykazania takiej konieczności spoczywa na żądającym zwrotu takich kosztów (art. 6 k.c.), a więc w tym przypadku na powodzie.

Sam fakt poniesienia kosztów nie przesądza automatycznie o tym, że zakład ubezpieczeń powinien je zwrócić. W niniejszej sprawie powód nie naprowadził żadnych twierdzeń i dowodów mogących prowadzić do ustalenia, że wydatek na prywatną ekspertyzę był wydatkiem koniecznym i uzasadnionym. Tymczasem powód jest podmiotem, który w ramach prowadzonej działalności trudni się m.in. nabywaniem i dochodzeniem roszczeń od zakładów ubezpieczeń i są to – jak wskazuje praktyka sądowa – przeważnie roszczenia dotyczące zwrotu kosztów naprawy pojazdu. Powód nabywając wiarygodności odszkodowawcze musi więc znać ich wartość. Taki stan faktyczny uzasadnia zdaniem Sądu ocenę, że powód, jako profesjonalista na rynku ubezpieczeń, ma wiedzę i możliwości by samodzielnie oszacować koszt naprawy pojazdu. W tych warunkach zlecenie takiej czynności już po zawarciu umowy cesji

podmiotowi zewnętrznemu jawi się jako wydatek nieuzasadniony. Ponadto dodać trzeba, że dla powoda wydatek taki stanowi koszt prowadzonej działalności i tak powinien być rozliczany, zatem jego sytuacja różni się znacząco od sytuacji poszkodowanego, który sporządza kosztorys, by samodzielnie dochodzić odszkodowania od zakładu ubezpieczeń i nie ma możliwości rozliczyć kosztów ekspertyzy jako kosztów uzyskania przychodu, zatem wydatek ten powiększa jego szkodę. W uzupełnieniu dodać należy, że brak jest dowodu zapłaty przez powoda za przedmiotową opinię.

Istotne elementy materiału dowodowego omówione zostały we wcześniejszej fazie uzasadnienia. Dla porządku wskazać należy, że Sąd dokonał ustaleń w oparciu o częściowo niesporne twierdzenia stron, zeznania świadka A. D., dowody z dokumentów oraz dowód z opinii biegłego. Autentyczność i treść dokumentów nie była kwestionowana, strony wyprowadzały z nich jedynie częściowo odmienne wnioski. Zeznania świadka Sąd uznał za wiarygodne.

Dowód z opinii biegłego stosownie do utrwalonych w nauce i orzecznictwie poglądów, że względu na swoją specyfikę może być oceniany przez sąd jedynie w płaszczyźnie poprawności logicznej, zgodności z zasadami doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej (por. Wyrok SN z dnia 7 kwietnia 2004r, sygn.akt II CK 572/04, Lex nr 151656). Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wyprowadzać własne stwierdzenia (por. wyrok SN z dnia 19 grudnia 1990r sygn. akt I PR 148/90 opubl. Lex nr 5319, OSP 1991/11/300, wyrok SN z dnia 13 października 1987 r., II URN 228/87 opubl. PiZS 1988, nr 7, poz. 62, Komentarz do art.278 kodeksu postępowania cywilnego, [w:] Bodio J., Demendecki T., Jakubecki A., Marcewicz O., Telenga P., Wójcik M.P., Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Oficyna, 2008, wyd. III.). Biegły sporządzający opinię jest stałym i długoletnim biegłym sądowym. Nie ma podstaw do podważania jego kwalifikacji, wyjaśnień i metodyki opartych na wiedzy i doświadczeniu. W ocenie Sądu biegły sporządził prawidłową opinię uwzględniając zgromadzony w aktach materiał. Na rozprawie odniósł się także logicznie do zarzutów stron.

Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (art. 108 § 1 k.p.c.).

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach stanowi art. 100 zd.1 k.p.c. stosownie do którego w razie częściowego uwzględnienia żądań koszty będą stosunkowo rozdzielone.

Powód wygrał w 86% i poniósł następujące koszty: opłatę od pozwu w kwocie 434zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17zł, połowę kosztów biegłego 747,84zł oraz koszt wynagrodzenia pełnomocnika 1800zł. Wysokość kosztów wynagrodzenia pełnomocnika ustalono w wysokości stawki minimalnej na podstawie §2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) .

Pozwana powinna zwrócić 86% kosztów celowych poniesionych w celu dochodzenia należności, czyli kwotę 2579zł.

Na uwzględnione do rozliczenia po stronie pozwanej koszty procesu składa się połowa kosztów biegłego 747,84zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17zł i koszt zastępstwa procesowego w kwocie 1800zł, który określono na podstawie §2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) .

Pozwana wygrała w 14%. Powód powinien jej więc zwrócić kwotę 359zł.

Po odjęciu od kwoty 2579zł. kwoty 359zł otrzymujemy kwotę 2220zł tj. kwotę jaką zobowiązana jest uiścić pozwana.

Mając na uwadze powyższe rozstrzygnięto jak w punkcie III sentencji.

Pozostała część zaliczek zostanie zwrócona stronom po uprawomocnieniu się wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

(...)

(...)

3. (...)